

Sygn. akt I C 1126/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w R. I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący sędzia Kazimierz Mazur

Protokolant: stażysta Patrycja Jelonkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2020 roku w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa S. W. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w R.

o zadośćuczynienie

I. zasądza od Skarbu Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. na rzecz S. W. (1) kwotę 45 000 (czterdzieści pięć tysięcy) złotych wraz

z ustawowymi odsetkami od 28 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

II. powództwo w pozostałej części oddala;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. na rzecz S. W. (1) kwotę 4 600 (cztery tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w kwocie 2 609,10 zł (dwa tysiące sześćset dziewięć złotych dziesięć groszy) zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Na oryginale właściwy podpis

I C 1126/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 17 sierpnia 2016r. do Sądu Okręgowego w R. S. W. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. kwoty 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych i doznaną krzywdę. Powód wniósł także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu (k. 3-5).

W uzasadnieniu swojego żądania powód podał, że dniu 10 listopada 2014r. został zabrany z domu przez troje funkcjonariuszy policji na komisariat przy ulicy (...) w R.. Tam funkcjonariusze nakłaniali go do przyznania się do kradzieży lusterek samochodowych. Gdy powód odmówił temu funkcjonariusze grozili mu pobiciem, podduszali go, kazali mu klęczeć i grozili mu wtedy włożeniem pałki policyjnej do odbytu, użyli wobec niego gazu łzawiącego, kilkakrotnie uderzyli go otwartą dłonią w policzek, próbowali założyć mu torbę plastikową na głowę i uderzyli go w tył głowy, wskutek czego uderzył głową w stół i skrzywił mu się ząb. Następnie powód został przewieziony na noc do policyjnego aresztu, a rano został z powrotem przewieziony do komisariatu przy ulicy (...), gdzie został przesłuchany i aby zostać wypuszczony do domu podpisał protokół, z którego wynikało, że przyznaje się do zarzutu,

że 8 listopada 2014r. dokonał kradzieży lewego lusterka od samochodu marki V.. Zdaniem powoda zachowanie funkcjonariuszy naruszyło jego dobra osobiste w postaci zdrowia, wolności i godności, gdyż spowodowało obrażenia twarzy i uszkodzenie zęba oraz wywołało u niego uraz psychiczny i strach przed działaniem policjantów. Jako podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa – Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. powód wskazał przepis dotyczący odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej tj. art. 417 par. 1 kodeksu cywilnego oraz przepis art. 448 k.c. dotyczący zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie naruszenia dobra osobistego (k. 3-5, 100-101, 103, 104-105, 167,173, 275, 359, 389, 403-404).

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na jego bezzasadność i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Podał, że powód nie udowodnił okoliczności, które mogłyby świadczyć o bezprawnym działaniu funkcjonariuszy policji wobec jego osoby. Prowadzone – na skutek zawiadomienia powoda o przestępstwie – postępowanie karne w sprawie zostało prawomocnie umorzone przez Prokuraturę Rejonową w K. w sprawie Ds.(...)/5 z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu. Zdaniem pozwanego z uwagi na stwierdzone u powoda schorzenie w postaci organicznego uszkodzenia centralnego układu nerwowego nie można wykluczyć u niego tendencji do konfabulacji. Wszystkie wymienione okoliczności świadczą o braku przesłanek do przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności prawnej w zakresie roszczeń powoda. (k. 32-33, 34-39, 167,173, 236-237, 255-256, 258-259, 261-263, 273-274, 309-310, 313-314, 354-355, 379-380, 391-393 i 396).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

8 listopada 2014r. o godz. 18.38.58 w sobotę do bloku położonego w R. przy ulicy (...) wszedł S. W. (1) i udał się do położonego w nim mieszkania, w którym zamieszkiwał wraz z matką Z. W. (1). W tym czasie o 18.40 zamieszkały w pobliżu przy ulicy (...) S. S. (1) wyszedł z mieszkania do zaparkowanego pod blokiem swojego samochodu, z którego skradziono mu w tym dniu kołpaki do kół. Wtedy na położonym obok bloku parkingu zobaczył grupę pięciu młodych mężczyzn, którzy stali i obserwowali okolicę. Następnie dwóch z nich podeszło do stojącego na tym parkingu samochodu V. (...) koloru białego i zaczęło coś robić przy jego lewym lusterku. Po chwili usłyszał metaliczne dźwięki i zobaczył, że jeden z tych mężczyzn, ubrany w dres z jasnym kapturem, czarną kurtkę i jasne spodnie dresowe z ciemnym napisem na nogawce: „ (...)”, trzymał w ręku mały przedmiot, przypominający śrubokręt. Wtedy S. S. (1) wsiadł do swojego samochodu i odjechał spod bloku. Po chwili zatrzymał samochód, zadzwonił na policję i poinformował, że grupka podejrzanych młodych mężczyzn kręci się na parkingu obok jednego z samochodów. Następnie po 2-3 minutach wrócił pod blok i zauważył, że nie ma już przy tym samochodzie lusterka. Po chwili o godz. 18.56 przyjechał duży radiowóz i S. S. (1) opowiedział o zdarzeniu znajdującym się w nim policjantom: sierżantowi sztabowemu J. S. i sierżantowi sztabowemu E. J.. W tym czasie o godzinie 19.00.56 z bloku, w którym zamieszkiwał wyszedł S. W. (1) i udał się na spotkanie z kolegą. W tym okresie policjanci po potwierdzeniu braku lusterka przy opisanym samochodzie udali się na penetrację terenu, podczas której na skrzyżowaniu ulic (...) zauważyli mężczyznę, którego wygląd odpowiadał podanemu opisowi. Wtedy funkcjonariusze zatrzymali tego mężczyznę, którym okazał się S. W. (1). Zapytali go skąd i dokąd idzie, przeszukali go i złożyli mu kajdanki; w tym czasie policjanci nie powiedzieli mu o co jest podejrzewany. Następnie udali się z nim radiowozem w celu okazania do S. S. (1). Okazanie polegało na tym, że S. W. (1) stał w oświetlonym miejscu na parkingu a S. S. (1) siedział w swoim samochodzie 50 metrów od niego w nieoświetlonym miejscu. Wtedy S. S. (1) potwierdził, że mężczyznę, którego widział przy majstrowaniu przy lusterku samochodu V. (...) był okazany Sylwester Woźniak, gdyż rozpoznaje jego ubranie. S. W. (1) nie posiadał przy sobie dowodu osobistego i funkcjonariusze policji około 19.30 pojechali do wskazanego przez niego miejsca zamieszkania w R. przy ulicy (...). Tam zastali jego matkę Z. W. (1) oraz jej koleżankę B. K.. Z. W. (1) powiedziała im, że jej syn S. W. (1) wyszedł z domu około godz.19 i udał się na spotkanie z kolegą. Policjanci powiedzieli jej, że jest on podejrzany o kradzież dekli, lusterek i innych części samochodowych oraz że został złapany na gorącym uczynku i jest świadek tego zdarzenia. Następnie funkcjonariusze przewieźli S. W. (1) do Komisariatu (...) Policji w R. przy ulicy (...), gdzie spisali notatkę urzędową i skontaktowali się ze świadkiem S. S. (1), który odpowiedział im, że nie chce nic zgłaszać, bo nie jest pewien czy to ten mężczyzna oraz że obecnie przebywa poza R.. Wtedy funkcjonariusze powiedzieli powodowi,

że muszą zaniechać w tym dniu dalszych czynności i że może już iść do domu. Gdy ten wyszedł z Komisariatu to spotkał się z matką Z. W. (1) i ciotką B. K., które oczekiwały na niego przed budynkiem; wcześniej matka powoda na komisariacie tym rozmawiała z policjantką, której mówiła, że jej syn ma epilepsję i ograniczony rozwój umysłowy. Powód powiedział im, że nie wie dlaczego został zatrzymany ale myśli, że chodziło o jakieś narkotyki. W tej sytuacji matka powiedziała mu, że był zatrzymany za kradzież dekli i lusterek samochodowych. Wtedy powód zaprzeczył aby dokonał kradzieży tych rzeczy i nie mówił im aby policjanci zachowywali się drastycznie wobec niego (dowód: zeznania powoda – k. 167-169, 173, zeznania świadka Z. W. (1) – k. 169-171 i 173, akta 2 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej R. w R., akta XW (...) Sądu Rejonowego w R., akta Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., akta XW (...) Sądu Rejonowego w R.).

W dniu 9 listopada 2014r. funkcjonariusze policji ustalili, że właścicielem pojazdu marki V. (...) o nr re. (...) jest M. Z.. W tym samym dniu został on wezwany przez policję i przesłuchany w charakterze świadka. Podczas przesłuchania wyjaśnił, że wcześniej widział swój samochód w dniu 8 listopada 2014r. ok. godz. 10, a obecnie stwierdza w nim brak lewego lusterka o wartości 100 zł i rysę na lewych drzwiach i lewym boku samochodu, która stanowi szkodę w wysokości 600 zł. W tej sytuacji złożył on wniosek o ściganie i ukaranie sprawcy kradzieży lusterka i uszkodzenia samochodu. (dowód: notatka urzędowa – k.11 i zeznania świadka M. Z. – k. 4 i 40 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R.).

W dniu 10 listopada 2014r. ok. godziny 14.30 do mieszkania przy ulicy (...) w R. przyjechała trójka nieumundurowanych policjantów Komisariatu (...) Policji w R.: sierżant sztabowy A. S., aspirant S. K. urodzony w (...) roku i aspirant A. T. urodzony w (...) roku. W mieszkaniu był obecny tylko S. W. (1). Po okazaniu swoich legitymacji służbowych policjanci zaczęli na niego krzyczeć i mówić na temat skradzionych lusterek samochodowych. Kazali mu się ubrać i jechać z nimi na Komisariat przy ulicy (...) w R.. Na klatce schodowej policjanci założyli mu kajdanki na ręce założone do tyłu i zaprowadzili do samochodu. Młodszy z policjantów A. T. prowadził samochód, policjantka A. S. jechała obok niego, a starszy policjant S. K. siedział z tyłu obok S. W. (1). W czasie jazdy starszy policjant powiedział do S. W. (1), żeby mówił prawdę na temat kradzieży i z kim wtedy był; jednocześnie straszył go, że młodszego policjanta, który prowadził samochód, nie bolą już plecy i może go pobić. Po dowiezieniu do budynku Komisariatu (...) Policji przy ulicy (...) w R. powód z policjantami wysiadł z samochodu; starszy policjant prowadził go trzymając za łańcuch od kajdanek, a młodszego policjanta podszedł do niego od tyłu zgiął mu kark, pochylił go do przodu i tak powód został zaprowadzony na pierwsze piętro. Tam starszy policjant, który wcześniej jechał z nim na tylnym siedzeniu, pchnął go na drzwi od jednego z pokojów, w które powód uderzył. Po wejściu powoda i tych trojga policjantów do jednego z pokojów powód zauważył tam kolejnego czwartego nieumundurowanego policjanta, który był niski, otyły i miał jasne włosy. W pokoju tym starszy policjant, który go prowadził, powiedział do powoda, żeby się przyznał do kradzieży lusterek samochodowych, bo jak tego nie zrobi to ten młodszego policjanta, który prowadził samochód, zakatuje go. Powód powiedział, że niczego nie zrobił. Wtedy policjant A. T., który kierował samochodem, uderzył powoda mocno kilka razy otwartą dłońią w policzek. W tym czasie pozostali policjanci i policjantka patrzyli na to i śmiali się. Następnie ten sam policjant kazał powodowi klęknąć i gdy on to uczynił, to podszedł do niego z tyłu, złapał za sznurówki jego bluzy, ściągnął je i zaczął go podduszać. Potem policjant S. K. usiadł na biurku i kazał powodowi podczołgać się do niego na kolanach. Gdy powód to uczynił to on wymachiwał nogami przed jego twarzą i mówił mu, żeby przyznał się do kradzieży tych lusterek. Powód powiedział, że nie zrobił tego. Wtedy on oznajmił mu, że rozpoznał powoda świadek tej kradzieży. Gdy powód nadal tłumaczył, że nie dokonał kradzieży to policjant A. T., który prowadził samochód, przewrócił go na podłogę, przydeptywał go nogą, przystawił mu pałkę do odbytu i mówił, że zaraz dokonają jego (...). Gdy powód leżał na podłodze to A. T. podduszał go łokciem. W czasie tego zdarzenia policjant, którego zastali po wejściu do pokoju, kilka razy wychodził z niego i wracał. W pewnym momencie policjant ten wszedł do pokoju, założył rękawiczki gumowe, psiknął z pojemnika gaz łzawiący na swój palec a następnie potarł tym palcem oczy, nos i dżiaska powoda. Następnie jeden z policjantów uderzył powoda w tył głowy i powód uderzył głową w biurko, w wyniku czego wykrzywił mu się ząb. Wtedy policjant A. T. wyciągnął z kosza torbę foliową i próbował założyć powodowi na głowę ale mu się to nie udało, gdyż torba była za mała. Następnie starszy policjant powiedział powodowi, że jest nienormalny i konfabuluje oraz że pójdzie do więzienia. Wtedy powód podpisał dokumenty dotyczące jego zatrzymania i został wyprowadzony do łazienki aby tam umył ręce i twarz. Po wyjściu z łazienki powód prosił policjantów aby o zatrzymaniu zawiadomili matkę ale omyłkowo wskazał numer telefonu brata i starszy policjant zadzwonił do niego i zawiadomił o zatrzymaniu powoda. Po tym powód został przewieziony na noc z Komisariatu do izby zatrzymań położonej w

Komendzie Miejskiej Policji w R. przy ulicy (...). W tym samym dniu matka powoda po przyjściu z pracy do domu po godz. 15 dostała telefon od młodszego syna J. z informacją, że jej drugi syn S. został zatrzymany na dobę w Komendzie Miejskiej Policji w R.. W tej sytuacji ona zadzwoniła do swojej siostrzenicy I. B. (1), która wtedy pracowała jako policjantka w Komisariacie (...) Policji w R. i powiedziała aby dowiedziała się co dzieje się z jej synem. I. B. (1) ustaliła telefonicznie, że S. W. (2) jest zatrzymany w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych w Komendzie Miejskiej Policji w R.. Wtedy Z. W. (1) pojechała tam i powiedziała policjantce, która była na dyżurce, że jej syn, który został zatrzymany, jest chory na epilepsję i bierze leki. Policjantka zanotowała te informacje oraz ustaliła, że powód jest w izbie zatrzymań i zostanie zwolniony następnego dnia rano. (dowód: zeznania powoda -- k. 167-169 i 173, zeznania świadka Z. W. (1) – k. 169-171 i 173, częściowo zeznania świadków: S. K. – k. 217 i 219, A. S. – k. 249-250 i 252, A. T. – k. 277-279 i I. B. (2) – k. 383-385, zeznania powoda zawarte na kartach 138-141 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 49-55 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., wyjaśnienia powoda zawarte na kartach 43 i 73-74 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 81-84 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R., częściowo zeznania świadków: S. K., A. S. i A. T. zawarte na kartach 168-170, 178-180 i 182-184 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zdjęcia – k. 151 w aktach Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zaświadczenie 13.11.2014r. lekarza specjalisty patomorfologa biegłego Sądu Okręgowego w R. W. O. zawarte na karcie 114-118 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zaświadczenie lekarza stomatologa E. P. z 26.11.2014r. i dokumentacja leczenia stomatologicznego – karty 143 i 187 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., opinia biegłego lekarza stomatologa doktora nauk medycznych A. P. – k. 288-295 i 321-326, częściowo opina biegłego lekarza patomorfologa E. B. zawarta na karcie 194 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K.).

11 listopada 2014r. przed godz.8. 00 po powoda przyszło dwóch innych policjantów, którzy przewieźli go z powrotem do komisariatu przy ulicy (...) w R.. W czasie jazdy policjanci mówili do niego, żeby się przyznał, bo jak nie to jego siostra cioteczna I. B. (1), która jest policjantką, może stracić pracę. Na komisariacie powodowi zostało ogłoszone przez policjanta aspiranta M. S. postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Powód odpowiedział, że nie przyznaje się do postawionych zarzutów. Wtedy policjant ten powiedział, że napisze protokół a jak powód go podpisze to wróci do domu. W tej sytuacji powód po sporządzeniu protokołu odczytał go i podpisał. Z treści postanowienia i protokołu przesłuchania wynikało, że powód przyznaje się do zarzutu, iż w dniu 8 listopada 2014r. w R. dokonał kradzieży lewego lusterka o wartości 600 zł od samochodu marki V. (...) o nr re. (...) zaparkowanego przy ulicy (...) na terenie parkingu niestrzeżonego, powodując przy tym uszkodzenie powłoki lakierniczej o wartości 100 zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 700 zł na szkodę M. Z., a przez to popełnił przestępstwo z art. 278 par.1 kodeksu karnego. W trakcie przesłuchania powoda do Komisariatu przyjechała I. B. (1), która pełniła wtedy służbę w ogniwie patrolowo-interwencyjnym. Po przybyciu tam weszła do pokoju, gdzie był przesłuchiwany S. W. (1) i powiedziała przesłuchującemu go policjantowi, że on jest jej bratem ciotecznym i był leczony neurologicznie. W tym czasie powód miał się zgadzać na poddanie się karze. I. B. (1) mówiła mu, że jeżeli rzeczywiście popełnił zarzucane mu czyny to będzie lepiej, żeby przyznał się do tego. Po przesłuchaniu powód został przewieziony w pobliże swojego domu przez policjantów, którzy przywieźli go na komisariat z izby zatrzymań. (dowód: zeznania powoda -- k. 167-169 i 173, zeznania świadka Z. W. (1) – k. 169-171 i 173, , zeznania powoda zawarte na kartach 138-141 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 49-55 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., wyjaśnienia powoda zawarte na kartach 43 i 73-74 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 81-84 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R., częściowo zeznania świadka I. B. (2) - k. 383-385, częściowo zeznania świadka M. S. zawarte na kartach 164-166 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., akta XW (...) Sądu Rejonowego w R.).

Po przywiezieniu przez policjantów powód ok. godz. 10. 00 powrócił do swojego domu. Był blady, źle się czuł, miał wymioty i mówił matce Z. W. (2), że boli go głowa. Wtedy matka zauważyła, że syn ma niewyraźne zasinienie nad lewym łukiem brwiowym, wyraźne zasinienie za lewym uchem oraz czerwone poziome pręgi na prawym policzku. W tej sytuacji powód podszedł do lusterka, zobaczył wszystkie obrażenia na swojej głowie i odpowiedział matce, że był bity przez policjantów otwartą dłonią i pięściami. Wtedy matka obawiając się wystąpienia u syna napadu padaczkowego, którego wcześniej poprzedzały zwykle wymioty i blednięcie, pojechała z nim na pogotowie aby zrobić badanie CT głowy. Na pogotowiu matka zrobiła telefonem komórkowym zdjęcie twarzy syna. Tam też syn powiedział

jej, że chciał wrócić do domu i dlatego podpisywał na policji wszystkie dokumenty, jakie mu przedstawiono do podpisania. Wtedy matka z synem pojechali na Komisariat (...) Policji przy ulicy (...) aby ustalić jakie on dokumenty podpisywał. Tam matce nie pozwolono przeczytać protokołu przesłuchania syna. W tej sytuacji powód przeczytał protokół przesłuchania i powiedział matce, że wynika z nich, że jest podejrzany o kradzież lusterka i porysowanie samochodu. Matka powiedziała wtedy Komendantowi Komisariatu, że jej syn był bity przez policjantów na tym Komisariacie aby przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Komendant nie odpowiedział jej na zgłoszony przez nią zarzut. W tej sytuacji powód z matką powrócili do domu i tam wieczorem, gdy już uspokoił się opowiedział matce dokładnie, co wydarzyło się na komisariacie, gdy został zabrany z domu przez policję w dniu 10 listopada 2014r. W tej sytuacji 13 listopada 2014r. powód pojechał z matką do lekarza specjalisty patomorfologa biegłego Sądu Okręgowego w R. W. O., który dokonał jego obdukcji. W wydany zaświadczeniu lekarz napisał, że badany S. W. (1) podał, iż w dniu 10 listopada 2014r. w Komisariacie Policji na ulicy (...) w R. został pobity przez funkcjonariuszy policji, którzy kazali mu klęczeć i poruszać się na klęcząco, a wówczas był bity - kopany nogami i podduszany paskiem. Lekarz stwierdził u powoda w okolicy zausznej lewe szarawe podbiegnięcie 20 mm x 15 mm oraz w okolicy zausznej prawej niewielkie zgrubienie 10 mm x 2 mm. Stwierdzone przez lekarza obrażenia u powoda naruszyły czynności jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni. Lekarz stwierdził też, iż powód podał bolesność głowy okolicy skroniowej lewej oraz bolesność i drętwienie obu rąk z uwagi na założone i zaciśnięte na przegubach kajdanki. Po ustąpieniu bólu powłok twarzy nasilił się u powoda ból zęba uszkodzonego w wyniku uderzenia w dniu 10 listopada 2014r. W tej sytuacji powód w dniu 26 listopada 2014r. zgłosił się do lekarza stomatologa E. P., którego poinformował, że 10 listopada 2014r. doznał urazu zęba 11 w wyniku uderzenia. Wtedy lekarz stwierdził widoczną zmianę lokalizacji zęba 11, polegającą na wysunięciu do przodu i wyłączeniu go ze zgryzu oraz to, że powód podaje bolesność zęba na bodźce ciepłe i zimne oraz przy opukiwaniu go w kierunku poziomym. Lekarz zrobił zdjęcie RTG zęba, rozpoczął jego leczenie i wydał powodowi zaświadczenie o urazie i leczeniu zęba; leczenie to było kontynuowane w dniu 6 grudnia 2014r. i zostało zakończone w dniu 3 stycznia 2015r. Efektem urazu zęba 11 było pęknięcie szkliwa i nieodwracalne zmiany w jego miążdże, wymagające leczenia kanałowego i skutkujące bezpowrotną utratą jego żywotności (dowód: zeznania powoda -- k. 167-169 i 173, zeznania świadka Z. W. (1) – k. 169-171 i 173, zeznania powoda zawarte na kartach 138-141 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 49-55 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., częściowo zeznania świadka I. B. (2)- 383-385, zdjęcia – k. 151 w aktach Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zaświadczenie z 13.11. 2014r. lekarza specjalisty patomorfologa biegłego Sądu Okręgowego w R. W. O. zawarte na karcie 114-118 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zaświadczenie lekarza stomatologa E. P. z 26.11.2014r. i dokumentacja leczenia stomatologicznego – k. 143 i 187 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., opinia biegłego lekarza stomatologa doktora nauk medycznych A. P. – k. 288-295 i 321-326, częściowo opina biegłego lekarza patomorfologa E. B. zawarta na karcie 194 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K.).

Pismem z dnia 13 listopada 2014r. matka S. W. (1) Z. W. (1) złożyła w Prokuraturze Rejonowej R. w R. skargę na czynności policjantów dotyczących zachowania policjantów: sierżanta sztabowego A. S., aspiranta S. K. i aspiranta A. T.. W skardze wskazała, że dotyczy ona zachowania policjantów, którzy brali udział w przesłuchaniu jej syna S. W. (1) w dniu 10 listopada 2014r. na (...) Komisariacie Policji w R. przy ulicy (...). Wyjaśniła, że w czasie przesłuchania jej syn, który jest osobą niepełnosprawną z uwagi na organiczne uszkodzenie mózgu, w celu przyznania się do kradzieży w dniu 6 listopada 2014r. lusterka samochodowego od samochodu marki V. (...) o nr re. (...) zaparkowanego w R. przy ulicy (...) był straszony aresztowaniem na 3 miesiące, poniżany i bity przez przesłuchujących go policjantów, którzy podczas tego przesłuchania kazali też mu klęczeć oraz poruszać się na klęcząco i wtedy poniżali go oraz podduszali paskiem. W tej sytuacji jej syn ze strachu przyznał się do kradzieży, pomimo tego, że nie popełnił tego czynu. Skarżąca wniosła także o ustalenie wszystkich policjantów, którzy przesłuchiwali jej syna w (...) Komisariacie Policji w R. przy ul (...) i pociągnięcie ich do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Do złożonego pisma skarżąca dołączyła protokół zatrzymania syna z 10 listopada 2014r., obdukcję lekarską z 13 listopada 2010r., zaświadczenia lekarskie o stanie zdrowia syna oraz orzeczenie z 9 grudnia 2013r. o niepełnosprawności syna w stopniu umiarkowanym. Taką samą skargę na zachowanie funkcjonariuszy policji w dniu 10 listopada 2014r. wobec jej syna Z. W. (1) złożyła w dniu 18 listopada 2014r. do Komendanta Wojewódzkiego Policji w R., który przekazał ją do rozpoznania Komendantowi Miejskiej Policji w R.. 27 listopada 2014r. Z. W. (2) złożyła w Prokuraturze Rejonowej R. w R. ustne zawiadomienie o przestępstwie dotyczącym zachowania tych policjantów oraz obszernie zeznania na temat tego zdarzenia. Materiały

dotyczące przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy policji zostały przekazane za Pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w R. do Prokuratury Rejonowej w K., która postanowieniem z 5 stycznia 2015r. postanowiła wszcząć w tej sprawie śledztwo. W jego toku S. W. (1) w dniu 17 lutego 2015r. złożył szczegółowe zeznania i także zażądał ścigania i ukarania policjantów. Postanowieniem z 29 maja 2015r. Prokuratura Rejonowa w K. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu umorzyła na zasadzie art.17 par.1 kodeksu postępowania karnego śledztwo w sprawie zaistniałego od 10 do 11 listopada 2014r. w R. fizycznego i psychicznego znęcania się nad S. W. (1), zatrzymanym w sprawie kradzieży lusterka pojazdu V. (...) w dniu 8 listopada 2014r. w R., przez funkcjonariuszy Komisariatu (...) Policji w R. w celu uzyskania przyznania się do popełnienia przestępstwa, w ten sposób, że używali wobec niego przemocy w postaci zadawania uderzeń i podduszania, wypowiadali pod jego adresem groźby bezprawne, poniżali go i używali wobec niego gazu łzawiącego, w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci zasinienia okolicy zausznej lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej siedmiu dni, tj. o przestępstwo z art. 246 kodeksu karnego w zbiegu z art.157 par.2 k.k. w zw. z art.11 par.2 k.k. w zw. z art.12 k.k. Pismem z 15 czerwca 2015r. pełnomocnik S. W. (2) złożył zażalenie na to postanowienie. W dniu 8 października 2015r. Sąd Rejonowy w R. wydał postanowienie, w którym zażalenia nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy. (dowód: akta Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K.).

Postanowieniem z 24 lutego 2015r. Prokuratura Rejonowa R. w R. umorzyła dochodzenie prowadzone przeciwko S. W. (2), podejrzanemu o to, że w dniu 8 listopada 2014r. w R. dokonał uszkodzenia powłoki lakierniczej w samochodzie marki V. (...) o nr re. (...) zaparkowanym przy ulicy (...) na terenie parkingu niestrzeżonego, o wartości 600 zł, poprzez kradzież lewego lusterka o wartości 100 zł, na szkodę M. Z., to jest o czyn z art. 288 par.1 kodeksu karnego, wobec stwierdzenia, że brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa przez podejrzanego. Tym samym postanowieniem Prokuratura umorzyła dochodzenie w sprawie uszkodzenia w dniu 8 listopada 2014r. w R. powłoki lakierniczej w samochodzie marki V. (...) o nr re. (...) zaparkowanym przy ulicy (...) na terenie parkingu niestrzeżonego o wartości 600 zł na szkodę M. Z., to jest o czyn z art. 288 par.1 kodeksu karnego, wobec niewykrycia sprawcy. Pismem z 2 kwietnia 2015r. S. W. (2) złożył zażalenie na to postanowienie, w którym podniósł bezzasadność postawionego mu zarzutu, brak w materiale dowodowym nagrania z monitoringu osiedlowego potwierdzającego, że w czasie zdarzenia przebywał w domu oraz wskazał, że w dniu 10 listopada 2014r. został zabrany przez policjantów na Komisariat Policji, gdzie był przez nich pobity, poniżony i zastraszone a następnie po nocy spędzonej na komendzie policji pod wpływem działań policjantów podpisał protokół, w którym było zawarte jego przyznanie się do zarzuconego czynu. Zarządzeniem z 10 kwietnia 2015r. Prokuratury Rejonowej R. w R. odmówiono przyjęcia zażalenia z uwagi na wniesienie go po terminie (dowód: akta 2 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej R. w R.).

13 marca 2015r. Komisariat Policji (...) w R. złożył do Sądu Rejonowego w R. wniosek o ukaranie w postępowaniu nakazowym S. W. (1) obwinionego o to, że w dniu 8 listopada 2014r. w R. na ul. (...) na terenie parkingu niestrzeżonego dokonał kradzieży lusterka lewego od pojazdu marki V. (...) o nr re. (...) czym spowodował straty o wartości 100 zł na szkodę M. Z., tj. o wykroczenie z art. 119 par.1 kodeksu wykroczeń. 1 kwietnia 2015r. Sąd Rejonowy w R. wydał wyrok w postępowaniu nakazowym, w którym obwinionego S. W. (1) uznał za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 119 par.1 kodeksu wykroczeń i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł oraz zasądził od niego koszty postępowania w kwocie 80 zł. Od tego wyroku S. W. (1) złożył sprzeciw, w którym oświadczył, że jest niewinny. Po przeprowadzeniu postępowania, w tym przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka S. S. (1) oraz z przedstawionego przez obwinionego dowodu z nagrania monitoringu osiedlowego, w dniu 18 maja 2016r. Sąd Rejonowy w R. wydał wyrok, w którym obwinionego S. W. (1) uniewinnił od popełnienia zarzuconego mu czynu. Od wydanego wyroku ani oskarżyciel publiczny ani obwiniony nie złożyli odwołania (dowód: akta XW (...) Sądu Rejonowego w R.).

Powód w dacie zdarzenia w dniu 10 listopada 2014r. miał 26 lat, wykształcenie średnie ogólnokształcące bez matury i ukończony kurs masażysty. Utrzymywał się z renty socjalnej w kwocie 530 zł i dochodów matki. Był kawalerem i nie miał dzieci. Urodził się w zamartwicy i był wtedy silnie niedotleniony. W związku z napadami drgawkowymi i utratami przytomności był leczony w poradni neurologicznej. Zdiagnozowano u niego epilepsję, anomalie rozwojowe mózgu, organiczne uszkodzenie mózgu, zez zbieżny obu oczu i oczopląs przy patrzeniu na boki. W 14-tym roku

życia przeszedł operację zęza. Nadal pozostaje pod opieką lekarza neurologa i przyjmuje zalecane leki. Od 2004r. posiada orzeczenie o niepełnosprawności umiarkowanej z powodu epilepsji. Ostatni napad drgawkowy miał w 2016r. Nie korzystał z kształcenia specjalnego i nie powtarzał klas ale był objęty dodatkowymi zajęciami wyrównawczymi i dużo pracował w domu z matką, która jest nauczycielką. Diagnoza psychologiczna z 2010r., zawarta w dokumentacji poradni neurologicznej, określała inteligencję powoda na poziomie niższym niż przeciętny. Z uwagi na swój stan zdrowia powód wykonywał prace zarobkowe w zakładach pracy chronionej jako ochroniarz i sprzątacznik. Z tytułu tego zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie w wysokości najniższego wynagrodzenia pracowniczego; w okresie od sierpnia 2016r. do sierpnia 2017r. zarabiał 1 500 zł miesięcznie. Powód cały czas zamieszkuje z matką Z. W. (1), która pracuje jako nauczyciel. Młodszy o trzy lata brat powoda w 2014r. zamieszkiwał i studiował w G.. Ojciec powoda zmarł w 2007r. (dowód: zeznania powoda – k. 167-169, 173, zeznania świadka Z. W. (1) – k. 169-171 i 173, zeznania powoda zawarte na kartach 138-141 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 49-55 akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., wyjaśnienia powoda zawarte na kartach 43 i 73-74 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R., zeznania świadka Z. W. (1) zawarte na kartach 81-84 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R. orzeczenie o niepełnosprawności z 9.12.2013r. i zaświadczenia lekarskie – k. 114-118 w aktach Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., dokumentacja lekarska powoda zawarta na kartach 75-76 akt 2 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej R.-Wschód w R.).

Wyniki przeprowadzonego obecnie badania psychologicznego wskazują na przeciętny poziom zdolności poznawczych powoda. Powód dysponuje dobrymi umiejętnościami spostrzegania, w tym do spostrzegania związków między częścią a całością, różnicowania cech istotnych od drugorzędnych. Wykazuje on także zdolność do adekwatnej oceny sytuacji społecznych i rozumie powszechnie obowiązujące normy postępowania. Pamięć bezpośrednia i długotrwała funkcjonuje u niego na poziomie mieszczącym się w średnim przedziale wyników. Istotnie obniżona jest u niego koordynacja wzrokowo-ruchowa, zdolność do konceptualnego myślenia i przyswajania nowych umiejętności. Powód jest wrażliwy na działanie bodźców zakłócających i stres szybko dezorganizuje jego działanie. Dla efektywnej pracy wymaga spokojnych warunków i życzliwości ze strony otoczenia. Predyspozycje umysłowe powoda dają podstawę do wnioskowania, że jest w stanie prawidłowo postrzegać i odtwarzać spostrzeżenia, w tym dotyczące 2014 roku. Powód nie przejawia skłonności do konfabulacji. Mechanizmy adaptacyjne mężczyzny są u niego osłabione, do czego przyczynia się zarówno jego sytuacja osobista i zawodowa, trudności w realizowaniu ról społecznych, brak dostrzegania perspektyw dla własnego rozwoju i społecznej egzystencji jak i stresogenne doświadczenia z listopada 2014r., które wzmacniają jego mało przystosowawcze skłonności i potęgują pesymistyczne postrzeganie przyszłości. Zdarzenie z listopada 2014r. ma wpływ na obecny stan emocjonalny powoda, w ten sposób, że wzmacnia jego skłonności w zakresie prognozowania pesymistycznych scenariuszy co do własnej linii życia i osłabia mechanizmy sprzyjające prawidłowej adaptacji do trudności i zmian. Doświadczenie tego zdarzenia nadal jest obecne w jego przeżyciach, wpływa na podtrzymywanie jego przekonań o zmniejszonych szansach na godną egzystencję i o poczuciu roli ofiary różnych niekorzystnych zdarzeń zewnętrznych a także osłabia jego poczucie dobrostanu psychologicznego i zakłóca poczucie bezpieczeństwa. (dowód: opinia biegłego psychologa A. D. – k. 226-227, 242, 268 i 362-367, częściowo opinia biegłego psychologa R. W. zawarta na kartach 158-160 akt XW (...) Sądu Rejonowego w R.).

Przedstawiony powyżej stan faktyczny dotyczący zdarzeń z 10 listopada 2014r. na Komisariacie (...) Policji przy ulicy (...) w R. został ustalony na podstawie zeznań powoda S. W. (1) i zebranych w sprawie dokumentów oraz opinii biegłych. Zeznania powoda są szczegółowe, spójne i układają się w logiczny ciąg zdarzeń. Zeznania te dokładnie korespondują z treścią jegoszczegółowych zeznań i wyjaśnień zawartych w aktach Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K., aktach 2 Ds. (...) Prokuratury Rejonowej R. w R. i aktach XW (...) Sądu Rejonowego w R.). Zeznania powoda zgodne są z zawartymi w tych aktach oraz złożonymi w niniejszej sprawie zeznaniami świadka- jego matki Z. W. (1), której powód po powrocie z komisariatu policji do domu zrelacjonował przebieg wydarzeń w dniach 8, 10 i 11 listopada 2014r. Przedstawione przez powoda zachowania policjantów wobec niego w dniu 10 listopada 2014r. na Komisariacie Policji przy ulicy (...) w R. i doznanie w ich wyniku obrażeń ciała potwierdzają: zdjęcia wykonane przez jego matkę Z. W. (1) w dniu 13 listopada 2014r., zaświadczenie z 13 listopada 2014r. lekarza specjalisty patomorfologa biegłego Sądu Okręgowego w R. W. O., zaświadczenie lekarza stomatologa E. P. z 26 listopada 2014r. i dokumentacja przeprowadzonego przez nią leczenia stomatologicznego. Z treści opinii biegłego lekarza stomatologa doktora nauk medycznych A. P. wynika, że stwierdzone u powoda przez lekarza stomatologa E. P. w dniu 26 listopada

2014r. uszkodzenie zęba 11 mogło nastąpić w okolicznościach podanych przez powoda w dniu 10 listopada 2014r. W sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegły psycholog A. D. stwierdziła, że predyspozycje umysłowe powoda dają podstawę do wnioskowania, że jest on w stanie prawidłowo postrzegać i odtwarzać spostrzeżenia, w tym dotyczące 2014 roku oraz że nie przejawia skłonności do konfabulacji. Wobec powyższego za niewiarygodne należy uznać zeznania świadków - policjantów Komisariatu (...) Policji w R.: A. S., S. K. i A. T., którzy przywieźli powoda z domu na przesłuchanie do Komisariatu Policji przy ulicy (...) i uczestniczyli tam w jego rozpytywaniu, co do tego, iż nie doszło tam wtedy do bezprawnych zachowań policjantów, opisanych przez powoda. Osoby te przesłuchane w niniejszej sprawie zeznały, że z uwagi na duży upływ czasu od zdarzenia z 10 listopada 2014r. i dużą ilość prowadzonych czynności nie pamiętają okoliczności tego zdarzenia oraz że nigdy nie były świadkami opisywanych przez powoda negatywnych zachowań policjantów. Zeznania tych osób składane w trakcie prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w K. śledztwa (w marcu i kwietniu 2015r.) opisują okoliczności zatrzymania powoda i przewiezienia go na Komisariat, potwierdzają rozpytywanie go tam przez nich na okoliczność kradzieży lusterka samochodowego i zaprzeczają aby wtedy doszło do jakiegokolwiek przemocy fizycznej lub psychicznej wobec powoda. Z zeznań tych wynika, że powód w trakcie przewożenia go z domu na Komisariat zaczął się szarpać i wyrывać, w wyniku czego uderzył głową w szybę samochodu, co mogło spowodować u niego obrażenia, a na Komisariacie najpierw przyznał się on do zarzucanej mu kradzieży ale potem zmieniał swoje wersje i ostatecznie zaprzeczył aby jej dokonał. Wobec powyższych okoliczności Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków: A. S., S. K. i A. T. co do braku ich bezprawnych zachowań wobec powoda i uznał, że w tym zakresie stanowią one próbę ochrony przed pociągnięciem tych funkcjonariuszy do odpowiedzialności prawnej za takie zachowania. Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia dodatkowo to, że powód dwa dni wcześniej, tj. w dniu 8 listopada 2014r. w godzinach wieczornych, był przewożony na ten sam Komisariat przez funkcjonariuszy policji J. S. i E. J., którzy w trakcie zeznań złożonych w dniu 9 grudnia 2014r. i w notatce urzędowej z 8 listopada 2014r. (zawartych w aktach XW (...) Sądu Rejonowego w R.) nie wskazywali aby powód w czasie jazdy samochodem policyjnym zachowywał się niespokojnie, szamotał się lub wyrывał. W tej sytuacji i wobec ustalonych w sprawie pozostałych okoliczności wskazywana przez funkcjonariuszy A. S., S. K. i A. T. zmiana zachowania powoda w trakcie ponownego przewożenia go po dwóch na ten sam Komisariat jest mało prawdopodobna. Za tym, że ci funkcjonariusze policji swoimi bezprawnymi zachowaniami próbowali wymusić na powodzie przyznanie się do uszkodzenia samochodu przez porysowanie i kradzieży jego lusterka świadczy także fakt umorzenia przez prokuraturę postępowania w przedmiocie przestępstwa uszkodzenia tego samochodu i to, że powód został przez sąd uniewinniony od zarzutu wykroczenia kradzieży tego lusterka.

Dokumenty zgromadzone w sprawie nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności. Opinie sporządzone w niniejszej sprawie przez biegłych zostały wydane przez specjalistów na podstawie całego zebranego materiału dowodowego, były uzupełniane na wnioski stron, są one obszerne, kompletne i szczegółowe oraz zawierają wyczerpujące odpowiedzi na wszystkie pytania Sądu i stron, dotyczące okoliczności istotnych dla ustalenia stanu faktycznego i rozstrzygnięcia sporu. W swojej istocie opinie te nie są one sprzeczne z opiniami wydanymi przez biegłych w sprawie Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w K. a jednocześnie są bardziej szczegółowe i zawierają wszechstronne uzasadnienie zajętogo stanowiska.

Sąd zważył co następuje:

Swoje roszczenie wobec pozwanego o zadośćuczynienie powód S. W. (1) wywodzi z tytułu obrażeń ciała i krzywdy doznanej przez niego na skutek zachowania funkcjonariuszy policji podczas jego zatrzymania w dniu 10 listopada 2014r. Jako podstawę odpowiedzialności pozwanego powód, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wskazał art. 417 par. 1 kodeksu cywilnego w związku z art. 448 kodeksu cywilnego.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. wnosil o oddalenie powództwa powoda z uwagi na jego bezzasadność wynikającą z braku podstaw do przypisania mu odpowiedzialności prawnej z uwagi na to, że powód nie udowodnił opisywanych przez siebie bezprawnych zachowań funkcjonariuszy policji podczas jego zatrzymania w dniu 10 listopada 2014r.

Z art. 415 kodeksu cywilnego wynika, że kto ze swej winy wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis art. 416 k.c. wskazuje, że osoba prawna jest obowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej z winy jej organu. Przepis art. 417 par.1 k.c. wskazuje, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przepis art. 417² k.c. przewiduje, że jeżeli przez zgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności.

Z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że określony w art. 77 ust.1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w art. 417 kodeksu cywilnego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie władzy publicznej obejmuje także szkodę niemajątkową (krzywdę) w ujęciu art. 448 kodeksu cywilnego (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 2 października 2007r., II CSK 269/07, MoP 2007, nr 2). Jeżeli przy wykonywaniu władzy publicznej nastąpiło wyrządzenie krzywdy przez naruszenie dóbr osobistych roszczenie o zadośćuczynienie jest uzależnione od wykazania winy (z reguły konkretnej osoby albo osób w strukturze władzy). (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 21 listopada 2003r., V CK 16/03, OSNC 2004, nr 6, poz.104; Ewa Bagińska: Odpowiedzialność odszkodowawcza za wykonywanie władzy publicznej, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2006, s.416-417).

Z art. 444 par.1 k.c. wynika, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Przepis paragrafu drugiego tego artykułu przewiduje, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Z art. 445 par.1 k.c. wynika, że w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przepis art. 23 kodeksu cywilnego przewiduje, że dobra osobiste człowieka, takie jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Z art. 24 par.1 k.c. wynika, że ten czyje dobro osobiste zostaje naruszone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne; w razie dokonanego naruszenia może on także żądać ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie; na zasadach przewidzianych w kodeksie cywilnym może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Z art. 448 kodeksu cywilnego wynika, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W zakresie żądanego przez powoda zadośćuczynienia należy stwierdzić, iż jego przyznanie nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy, przy czym odmowa przyznania zadośćuczynienia musi być obiektywnie uzasadniona (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 1969r., I PR 224/69, OSNC 1970/6/111). Krzywda, za którą sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią kwotę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia, obejmuje zarówno cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) jak i cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniem fizycznym lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, sportowej, wyłączenia z normalnego życia). Złagodzenie tych cierpień jest celem zadośćuczynienia pieniężnego, należnego za cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane i te, które wystąpią w przyszłości.

Zadośćuczynienie ma więc charakter całościowy, powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną krzywdę i dlatego przyznawane jest jednorazowo (tak Gerard Bieniek: *Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe*, Lexis Nexis, Warszawa 2007, str.122). Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy a w szczególności: stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyty w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne itp.), trwałość skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpecenie, bezradność życiowa, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wiek poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodej), niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej i artystycznej, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskich i możliwości atrakcyjnych wyjazdów i wycieczek a także przyczynienie się poszkodowanego do powstania lub zmniejszenia szkody (tak: *Kodeks Cywilny z Komentarzem*, praca zbiorowa pod redakcją Jana Winiarza, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1980, str.445). Wynikłe z uszkodzenia ciała (choćby już wyleczone) ograniczenia wydolności pracy i utrudnienia w jej wykonywaniu, nie stanowiące podstawy do przyznania renty inwalidzkiej czy uzupełniającej, nie mogą być pominięte przy ocenie roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i powinny mieć wpływ na jego wysokość (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 4 czerwca 1968r., I PR 175/68, OSNCP 1969/2/37). W wyroku z 16 lipca 1997r. (niepublikowanym, przytoczonym w: Gerard Bieniek, *Odpowiedzialność op. cit.* str.127) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że zdrowie jest dobrem szczególnie cennym i dlatego przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadku ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra. W wymienionym tamże (str.128) uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 12 lipca 2002r., V CKN 1114/00, został wyrażony pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna uwzględniać także stosunki majątkowe oraz poziom życia istniejące w miejscu zamieszkania poszkodowanego.

Wyżej opisane poglądy, zaprezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i literaturze prawniczej, Sąd miał na uwadze przy ocenie stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie na podstawie zeznań i wyjaśnień powoda, zeznań świadka Z. W. (1), zgromadzonej w aktach dokumentacji lekarskiej powoda, zdjęć oraz opinii biegłych. Ocena ta pozwoliła Sądowi na uznanie, że w wyniku ustalonych przez Sąd zachowań funkcjonariuszy Komisariatu (...) Policji w R. w dniu 10 listopada 2014r. podczas zatrzymania powoda i jego przesłuchiwania w budynku tego Komisariatu naruszone zostały przez określonych wyżej funkcjonariuszy dobra osobiste powoda w postaci zdrowia, nietykalności cielesnej, wolności i godności; działania ich wywołały też u powoda obrażenia skóry głowy na okres nie przekraczający 7 dni i uszkodzenie zęba oraz związane z tym cierpienia fizyczne i psychiczne. Drastyczność tego zdarzenia dla powoda podnosił fakt, że doszło do nich ze strony funkcjonariuszy policji w budynku siedziby komisariatu, gdzie powód nie powinien spodziewać się takich zachowań a wręcz mógł oczekiwać tam wzmożonej ochrony swojej osoby. Istotnym także czynnikiem wpływającym na cierpienia psychiczne powoda jest także niepełnosprawność powoda na poziomie umiarkowanym, wynikająca z uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Z tej przyczyny powód od najmłodszych lat był otoczony szczególną opieką i ochroną, zwłaszcza ze strony swojej matki, która będąc nauczycielką pomagała mu w wielu czynnościach życia codziennego, w procesie nauczania oraz zapewniała mu szczególne poczucie bezpieczeństwa, zwłaszcza od czasu śmierci jego ojca. Doświadczenia doznane ze strony funkcjonariuszy policji dodatkowo osłabiają jego słabo wykształcone mechanizmy adaptacyjne, potęgują pesymistyczne postrzeganie przyszłości i zakłócają jego poczucie bezpieczeństwa. Zachowania funkcjonariuszy policji były niezgodne z prawem i nastąpiły przy wykonywaniu przez nich władzy publicznej, co sprawia, że za ich działania lub zaniechania ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa reprezentowany przez Komendanta Wojewódzkiego Policji w R.. Z uwagi na to powodowi należyne jest od pozwanego zadośćuczynienie, którego wysokość Sąd ustalił na w kwotę 45 000 zł. Za taką wysokością zadośćuczynienia przemawiają: rodzaj i zakres doznanych przez powoda obrażeń ciała, stopień uszkodzenia ciała, zakres i okres leczenia, odczuwane przez niego dolegliwości bólowe i psychiczne, występujące po zdarzeniu objawy lękowe i stan emocjonalny, wiek powoda, jego wykształcenie i stan zdrowia, przyczyna i stopień jego niepełnosprawności, charakter wykonywanej pracy zawodowej oraz jego sytuacja rodzinna i majątkowa.

Wobec powyższego Sąd uznał za uzasadnione roszczenie powoda wobec pozwanego do kwoty 45 000 zł i dlatego w punkcie pierwszym wyroku zasądził na jego rzecz od pozwanego zadośćuczynienie w tej kwocie wraz z ustawowymi odsetkami od 28 lutego 2017r. (to jest od dnia doręczenia pozwu – k. 63) do dnia zapłaty. Orzeczenie o odsetkach

Sąd oparł na podstawie art. 481 par.1 i 2 kodeksu cywilnego. Roszczenie powoda przekraczające kwotę 45 000 zł Sąd uznał za wygórowane wobec ustalonych wyżej okoliczności zdarzenia oraz jego skutków dla powoda i dlatego orzekł o jego oddaleniu w tej części w punkcie drugim wyroku.

Z uwagi na takie rozstrzygnięcie sporu Sąd w punkcie trzecim wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 4 600 zł, obejmującej kwotę 1 000 zł opłaty od pozwu (k. 27) oraz kwotę 3 600 zł kosztów zastępstwa procesowego ustanowionego pełnomocnika (k. 58). Orzeczenie w tym zakresie Sąd oparł na podstawie art. 100 zdanie drugie kodeksu postępowania cywilnego oraz par.2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd w punkcie czwartym wyroku wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa w kwocie 2 609,10 zł na wynagrodzenie biegłych i zwrot kosztów wypłaconych świadkom (k. 229, 299, 330, 344, 372) zaliczył na rachunek Skarbu Państwa. Orzeczenie w tym zakresie Sąd oparł na podstawie art. 113 ust. 4 Ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 kodeksu postępowania cywilnego.